

hvad Regjeringen angaaer, har jeg jo allerede tilladt mig at vise, at den egentlig kun har den Opgave at vælge Bestyrelsen. — Hvorvidt den hele Forholdsregel, i Diebliffet at nedlægge det kongelige Theater som Statsinstitut, vil have nogen finansiel Betydning, er jo tilstrækkelig omtalt af ærede Medlemmer her i Forsamlingen; jeg for mit Vedkommende holder mig, uden at jeg iøvrigt tør ganske slutte mig til de Tal, der bleve nævnte, overbevist om, at det, nu at nedlægge det kongelige Theater, er omtrent det Dyreste, man kan indlade sig paa. Der kommer dernæst i det ærede Mindretals Motivering en Røst frem, som gaaer ud paa, at man dog idetmindste kunde prøve den af det foreslaaede Ordning; man kunde jo see, om dette ikke kunde gaae, og gaae paa en saadan Maade, at man blev fornoiet dermed. Det vilde jo ikke medføre Andet end, at, gik det ikke, saa kunde man igjen antage disse forskjellige Personer, som havde forladt Theatret; da de vare paa Ventepenge, kunde man gjøre dette, naar Provetiden ikke udstræktes over de 5 Aar. Dertil maa jeg nu for det Første bemærke, at jeg virkelig ikke veed, om man vil være fuldt berettiget til at forlange dette af de paagjældende Personer, thi vel veed jeg, at en Mand, som affædiges paa Grund af, at hans Embede nedlægges, er pligtig til igjen at modtage et Embede; men om egentlig talte Lovgiveren, dengang han gav Pensionsloven af 1851, har tænkt sig, at man, efterat have nedlagt et Embede, om 5 Aar skulde kunne oprette det selvsamme Embede og saa sætte den vedkommende Embedsmand ind i Embedet igjen, det anseer jeg for meget tvivlsomt. En saadan Fremgangsmaade synes ialfald ikke at vidne om megen Tillid til de Dispositioner, der i det Hele tages af det Offentlige. Men lad nu ogsaa det være, at man kunde forlange Slikt af disse Mænd, saa vil jeg dog bede de ærede Herrer vel betænke, om De troe, at en Mand, naar han i 2, 3, 4, maastee 5 Aar ikke har øvet sin Kunst og maastee har indrettet sit Liv heelt anderledes, paa nogen Maade vil kunne præstere det, som han nu kan præstere, eller som han efter disse Aars Forløb vilde see sig istand til at præstere, naar han vedvarende havde været i Func-

tion. De ærede Herrer maae dog aldeles bestemt indrømme, at dette vil han ikke kunne. Den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, at Dagsordenen gaaer ud paa noget Eignende som det, der opstilledes ifjor af det daværende Udvalgs Minoritet. Dette er fuldkommen rigtigt; jeg skal villig indrømme, at det forholder sig saaledes, men som Følge deraf vil det høie Thing heller ikke undre sig, naar jeg udtaler, at det vilde forundre mig meget, om det høie Thing nu vilde vedtage denne Dagsorden, efterat noget Eignende var blevet forkastet ifjor. Men jeg vil gaae videre, jeg vil paa det Bestemteste udtale, at det ikke blot er min, men den hele samlede Regjerings Overbeviisning, at det kongelige Theater bør og skal vedligeholdes som en Statsinstitution, og at det ikke blot er min Mening, men at det er hele Ministeriets Mening, at vi ikke kunne modtage den Dagsorden, som her foreligger.

Søgsbro: Jeg skal ikke gaae ind paa hele den Forhandling, som der nu kunde være Anledning til, efter hvad den høitærede Minister har udtalt. Denne Sag er jo drøftet meget udførligt forrige Aar i 3—4 Møder, og hvad der er blevet yttret, kan det ikke være rigtigt nu igjen at komme tilbage til. Hvad den høitærede Minister har anført, var, saavidt jeg hørte, væsentlig ikke Andet end, hvad der ogsaa dengang kom frem og ogsaa dengang blev imødegaaet fra den Side, hvortil jeg hører. Der var kun et eller et Par Punkter, som vare nye, forsaavidt han henholdt sig til, hvad der var skeet forrige Aar, og dem skal jeg da tillade mig at yttre et Par Ord om. Den høitærede Minister sagde, at han ikke fandt, at Regjeringen kunde have nogen Odfordring til at indhente nogen Oplysning om dette Forhold, efterat denne Sag nu var bleven saa godt afsluttet ved Commissionens Betænkning. Det er ganske vist, det er Regjeringens Ofsættelse nu, og det var ogsaa dens Ofsættelse ifjor, men det var ikke Folkethingets Ofsættelse ifjor, thi Folkethinget forkastede det Forslag, som var bygget paa Commissionens Betænkning, og derfor er det, vi have meent, at Folkethinget vel kunde kræve saa meget Gensyn fra Regjeringens Side, at den lod Sagen noget